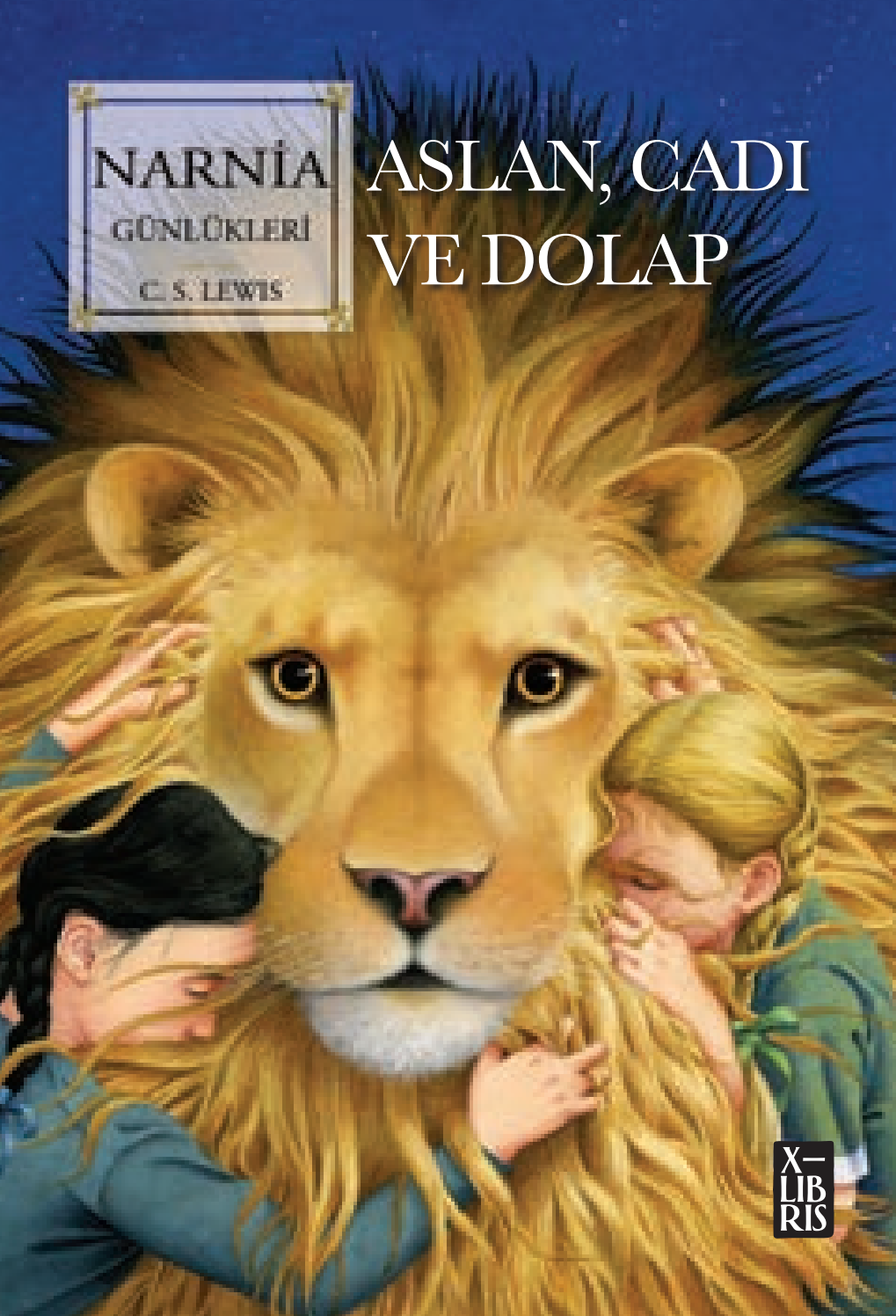

NARNIA

GÜNLÜKLERİ

C. S. LEWIS

ASLAN, CADİ VE DOLAP

X-
LIBRIS

Aslan, Cadı ve Dolap

C. S. Lewis

Çizimler: Pauline Baynes

Exlibris, kitap kapağının içinde veya ilk sayfalarda yer alan bir resimdir. Kitabın sahibini tanıtan, kitapla sahibi arasında bağ kuran bir tasarım ürünüdür. Kitap, exlibris'in üzerinde adı yazan okura, okur da artık o kitaba aittir. Ödünç alan kişi, okur okumaz kitabı sahibine geri vermelidir. İlk kullanımı Antik Mısır'a kadar uzanan bu kitap damgalarıyla, genç kitapseverler kendi benzersiz dünyalarını sayfaların arasına taşıyabilirler.

Narnia Günlükleri - Aslan Cadı ve Dolap

Özgün adı: The Chronicles of Narnia - The Lion The Witch And The Wardrobe

Yazan: C.S. Lewis

Resimleyen: Pauline Baynes - © CS Lewis Pte Ltd 1955

Author's Credits and Copyright Notice:

The Lion The Witch And The Wardrobe Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1950.

Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1950.

And on all editions: Cover art by David Wiesner © 2007 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

Cover © HarperCollinsPublishers 2007

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to

The Chronicles of Narnia, are trademarks of CS Lewis Pte Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Published by Dogan Yayınları under license from the CS Lewis Company Ltd. www.narnia.com

Bu kitabın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Türkiye yayın hakları: Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 3 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

44. Baskı: İstanbul, 2024

ISBN:978-625-6534-44-5

Sertifika no: 44919

Çeviri: Müfit Balabanlılar

Yayına hazırlayan: Deniz Koç, Başak Kıran

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik tasarımı: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: 15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47 **Sertifika no:** 45464

 (0212) 373 77 44

 satis@doganyayinlari.com.tr

 [xlibris.kitap](https://www.instagram.com/xlibris.kitap)

 [xlibris_kitap](https://www.twitter.com/xlibris_kitap)

Xlibris Doğan Yayınları'nın alt markasıdır.

www.dogancocuk.com.tr

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Lucy Barfield'a

Sevgili Lucy,

Bu hikâyeyi senin için yazdım, ama yazmaya başladığımda çocukların kitaplardan daha çabuk yaşlanacağını hesaplamamıştım. Sonuç olarak sen, şu anda peri masalları için çok büyük yaştasın ve bu kitap basılıp ciltlendiğinde daha da büyümüş olacaksın. Fakat bir gün tekrar peri masalları okumaya başlayacak kadar yaşlı olacaksın. O zaman bu kitabı üstlerdeki bir raftan indirip, tozunu alıp, hakkında ne düşündüğünü söylersin bana. Ben muhtemelen seni duymayacak kadar sağır, söylediğin kelimeleri anlamayacak kadar yaşlı, fakat hâlâ seni seven vaftiz baban olacağım.

C.S. Lewis

İçindekiler

1. Lucy Dolaba Bakıyor	7
2. Lucy'nin Dolapta Buldukları	14
3. Edmund ve Dolap	25
4. Lokum	33
5. Tekrar Kapının Bu Tarafında	42
6. Ormanda	51
7. Kunduzlarla Bir Gün	60
8. Akşam Yemeğinden Sonra Olanlar	72
9. Cadi'nın Evinde	83
10. Büyü Bozuluyor	94
11. Aslan Yakınımızda	104
12. Peter'ın İlk Savaşı	115
13. Zamanın Başlangıcından Bir Büyü	125
14. Cadi'nın Başarısı	135
15. Zamanın Başlangıcı Öncesinden Bir Büyü	145
16. Heykellere Olanlar	155
17. Beyaz Geyik Avı	165

Lucy Dolaba Bakıyor

Bir zamanlar, isimleri Peter, Susan, Edmund ve Lucy olan dört çocuk vardı. Bu hikâye, savaş sırasında hava saldırıları yüzünden Londra'dan uzağa gönderildiklerinde, onların başına gelen bir şey hakkındadır. Çocuklar, kırsal bir bölgede en yakın tren istasyonundan on beş kilometre ve en yakın postaneden üç kilometre uzakta olan yaşlı bir profesörün evine gönderilmişlerdi. Profesör evli değildi ve kâhyası Bayan Macready ve (isimleri Ivy, Margaret ve Betty olan, ama hikâyede fazla rolleri olmayan) üç hizmetçi ile birlikte çok büyük bir evde yaşıyordu. Profesör, neredeyse bütün yüzünü kaplamış dağınık beyaz saçları olan çok yaşlı bir adamdı ve çocuklar onu hemen sevmişlerdi; ama ilk akşam onları kapıda karşılamaya geldiğinde öyle tuhaf görünüyordu ki Lucy (en küçükleriydi) ondan korkmuş ve Edmund (ikinci küçükleriydi) gülmek istemişti, ama belli etmemek için sümkürür gibi yapmak zorunda kalmıştı.

İlk gece, Profesör'e iyi geceler deyip yukarı kata çıktuktan sonra oğlanlar kızların odasına geldi ve birlikte etrafı gözden geçirmeye başladılar.

"Kuşkusuz dört ayak üzerine düştük" dedi Peter. "Her şey çok harika olacak. İhtiyar her istediğimizi yapmamıza izin verecek."

"Çok sevimli bir ihtiyar" dedi Susan.

Yorgun olan, yorgun olunca da huysuzlaşan, ancak bunu belli etmemeye çalışan Edmund "Saçmalama" dedi. "Böyle konuşma."

"Nasıl yani?" dedi Susan; "her neyse, senin yatağa gitme zamanın."

"Annem gibi konuşuyorsun" dedi Edmund. "Ve sen kimsin ki bana yatmamı söylüyorsun. Git kendin yat."

"Hepimiz yatsak iyi olmaz mı?" dedi Lucy. "Burada konuştuğumuzu duyarlarsa patırtı çıkar."

"Bir şey olmaz" dedi Peter. "Burası öyle bir ev ki ne yaparsak yapalım kimse bir şey demez. Her neyse, bizi duymazlar zaten. Burada o kadar çok koridor ve merdiven var ki, yemek odasına gitmek bile on dakika sürüyor."

"Bu ses de ne?" dedi Lucy aniden. Burası, şimdiye kadar gördüklerinden çok daha büyük bir evdi; uzun koridorlar ve boş odalara açılan sıra sıra kapılar onu ürpertmeye başlamıştı.

"Sadece bir kuş, sersem" dedi Edmund.

“Baykuş” dedi Peter. “Burası kuşlar için harika bir yer. Ben şimdi yatmaya gideceğim. Yarın araştırmaya başlayalım derim. Böyle bir yerde her şeyi bulmak mümkün. Buraya gelirken o dağları gördünüz mü? Ve ormanları? Belki kartallar vardır, belki geyikler. Şahinler de olabilir.”

“Porsuklar!” dedi Lucy.

“Yılanlar!” dedi Edmund.

“Tilkiler!” dedi Susan.

Fakat ertesi sabah, öyle yoğun bir yağmur yağıyordu ki pencereden dışarı bakıldığında ne dağları ne ağaçları ne de bahçe-deki dereyi görmek mümkündü.

“Elbette yağmur yağacaktı!” dedi Edmund. Profesör’le kahvaltılarını yeni bitirmişler ve üst katta onlara ayrılan odada; uzun, alçak tavanlı, iki penceresi bir yöne, iki penceresi de diğer yöne bakan odadaydılar.

“Bırak şikâyet etmeyi, Ed” dedi Susan. “Bire on bahse gire-
rim ki bir saate kalmaz hava açar. Bu arada durumumuz oldukça iyi. Bir radyo ve sürüyle de kitap var.”

“Bana göre değil” dedi Peter. “Ben evde araştırma yapacağım.”

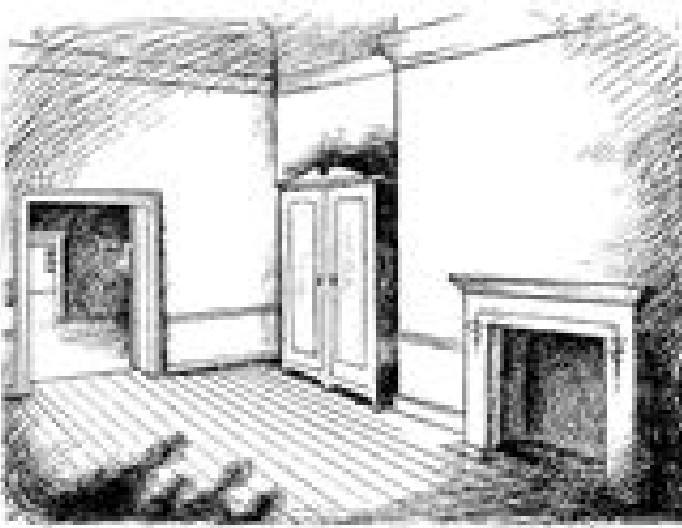
Herkes bu karara katıldı ve bu şekilde maceraları başlamış oldu. Gezmekle bitiremediğiniz türden bir evdi burası ve umulmadık birçok yeri vardı. İlk birkaç kapı, çocukların beklediği gibi misafir yatak odalarına açılıyordu; fakat az sonra resimlerle

dolu, çok uzun bir odaya geldiler ve orada bir zırh gördüler. Bundan sonra bir köşesinde bir arpın bulunduğu yeşil perdeli bir oda vardı. Sonra üç basamak aşağı ve beş basamak yukarı çıkılınca küçük bir üst koridor ve balkona açılan bir kapı görülüyordu. Ondan sonra ardı sıra birbirine açılan sürüyle oda vardı ve hepsi kitaplarla doluydu; çoğunluğu epeyce eski kitaplardı ve bazıları kilisedeki İncil'den bile büyüktü. Tüm bunların çok yakınında, kapısında ayna olan büyük bir dolaptan başka bir şeyin bulunmadığı oldukça boş bir oda gördüler. Odada, pencerenin denizliğindeki ölü sineği saymazsak, gerçekten başka bir şey yoktu.

“Burada bir şey yok!” dedi Peter ve Lucy dışında tüm takım yeniden dışarıya çıktı. Lucy geride kalmıştı, çünkü kilitli olduğuna neredeyse emin olduğu halde, dolabın kapısını açmanın denemeye değeceğini düşünmüştü. Halbuki kapı sürpriz bir şekilde kolayca açıldı ve iki naftalin topağı yere düştü. Dolabın içine baktığında, çoğunluğu uzun kürk olan sürüyle paltonun asılı olduğunu gördü. Lucy'nin, kürke dokunmaktan ve onun kokusundan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Hemen dolabın içine girdi, paltoların arasına daldı ve yüzünü paltolara sürdü; kuşkusuz kapıyı açık bırakmıştı, çünkü insanın kendisini bir dolaba kapatmasının sersemlik olacağını biliyordu. Az sonra dolabın derinliğine doğru yürüdü ve ilk sıranın ardında, ikinci bir sıra paltonun daha asılı olduğunu fark etti. Burası neredey-

se tamamen karanlıktı ve yüzünü dolabın arkasına çarpmamak için kollarını öne uzatmıştı. Parmaklarıyla dolabın arkasına dokunacağını umarak içeriye doğru bir –sonra iki ya da üç– adım daha ilerledi. Fakat bir şeye dokunamadı.

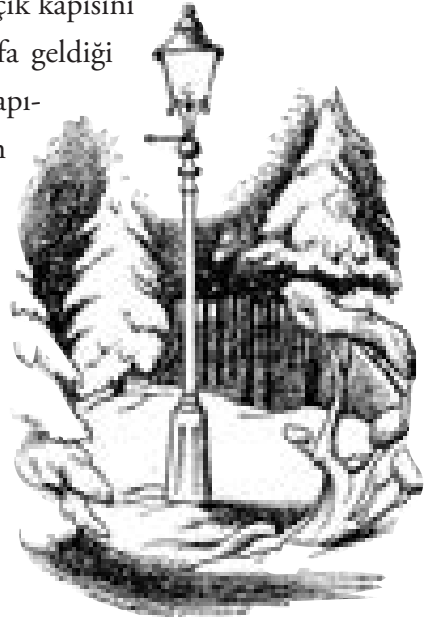
“Bu çok büyük bir dolap olmalı!” diye düşündü Lucy hâlâ ilerleyerek ve paltoların yumuşak büklümlerini kendine yol açmak üzere kenara iterek. Sonra ayaklarının altında çıtırdayan bir şeyler hissetti. Elleriyle dokunmak üzere eğilirken “Naftalin toprakları mı acaba?” diye düşündü. Fakat dolabın tabanının düzgün ve sert yüzeyi yerine, yumuşak, toz halinde ve çok soğuk bir şeye dokundu. “Bu çok garip” dedi ve bir-iki adım daha ilerledi.

❖ *Aslan, Cadı ve Dolap* ❖

Bir an sonra ellerine ve yüzüne dokunan şeyin artık yumuşak kürk değil, sert, kaba ve hatta dikenli bir şey olduğunu fark etti. “Ne bunlar, sanki bir ağacın dalları gibi!” diye hayretle bağırdı Lucy. Ve sonra ileride bir ışık gördü; birkaç santim uzakta dolabın arka yüzünün olması gereken yerde değil, ama epeyce uzaktaydı ışık. Yumuşak ve soğuk bir şeyler üzerine düşmekteydi. Bir süre sonra, gecenin karanlığında bir ormanın ortasında durduğunu, ayaklarının altında karlar olduğunu ve halen kar yağmakta olduğunu fark etti.

Lucy biraz korkmuştu ama aynı zamanda meraklı ve heyecanlıydı da. Omzunun üzerinden geriye bakınca, orada, ağaçların gövdeleri arasında dolabın açık kapısını ve hatta içinden geçerek bu tarafa geldiği odayı görebiliyordu (Tabii ki kapıyı açık bırakmıştı, çünkü birinin kendini dolaba kapatmasının ne kadar aptalca olduğunu biliyordu). Orada hâlâ gün ışığı varmış gibi görünmekteydi. “Bir sorun çıkarsa her zaman geri dönmem mümkün” diye düşündü Lucy. Ayaklarının altındaki karlardan gelen kırt kırt sesleriyle, ormanın içinde diğer ışığa doğru iler-

lemeye başladı. Yaklaşık on dakikada ışığa ulaştı ve bunun bir lamba direği olduğunu gördü. Durup ona bakarken ve neden ormanın ortasında bir lamba direği olduğunu merak edip şimdi ne yapacağını düşünürken, kendine doğru yaklaşan ayak sesleri duydu. Ve kısa bir süre sonra tuhaf birisi ağaçların arasından ışığın aydınlığına çıktı.

Lucy'den biraz daha uzun boyluydu ve elinde bembeyaz karla kaplı bir şemsiye vardı. Belinden yukarısı insan şeklindeydi, fakat bacakları keçi bacağı gibiydi (parlak siyah kıllarla kaplıydı) ve ayak yerine keçi toynakları vardı. Bir de kuyruğu vardı, ancak Lucy bunu başlangıçta fark etmemişti, çünkü faun, kuyruğunun karda sürünmesini engellemek için şemsiyeyi tutan kolunun üzerine düzgünce yerleştirmişti. Boynunda kırmızı yünden bir atkı vardı ve teni de oldukça kırmızıydı. Kıvırcık saçları ve kısa, sivri sakalıyla garip ama hoş, küçük bir yüzü vardı. Saçlarının arasından alınının her iki yanından çıkan boynuzları görünmekteydi. Ellerinden biriyle, söylediğim gibi, şemsiyeyi tutuyordu; diğer eliyle de kahverengi kâğıda sarılmış bir sürü paket taşıyordu. Tüm bu paketler ve kar yüzünden, sanki Noel alışverişi yapmış gibi görünüyordu. Bu bir faundu. Ve Lucy'yi gördüğü zaman öyle şaşırılmıştı ki bütün paketlerini yere düşürdü.

“Aman, aman!” diye hayretle bağırdı faun.

Lucy'nin Dolapta Buldukları

“**P**ekâlâ Havvakızı Lucy” dedi Bay Tumnus, “Narnia’ya nasıl geldiğini sorabilir miyim?”

“Narnia mı? O da ne?” dedi Lucy.

“Burası Narnia ülkesi” dedi faun, “lamba direğiyle Doğu Denizi kıyısındaki büyük Cair Paravel Kalesi arasında, üzerinde bulunduğumuz tüm bu topraklar. Sen... sen batının vahşi ormanlarından mı geldin?”

“Ben... ben boş odadaki giysi dolabından geçerek geldim” dedi Lucy.

“Ah!” dedi Bay Tumnus epeyce melankolik bir sesle. “Küçük bir faunken coğrafyaya daha fazla çalışmış olsaydım, kuşkusuz o garip ülkeler hakkındaki her şeyi bilirdim. Şimdi artık çok geç.”

“Fakat bunlar ülke değil ki” dedi Lucy, gülümseyerek. “Hemen şuracıkta –en azından– emin değilim. Orada şimdi yaz mevsimi.”

“Bu arada” dedi Bay Tumnus, “Narnia’da mevsim kış ve çok uzun süredir de böyle; burada karda dikilip konuşmaya devam edersek ikimiz de nezleye yakalanacağız. Uzaktaki ‘Boşoda’ ülkesinde, sonsuz yazın hüküm sürdüğü aydınlık ‘Giysido Labı’ şehrinden olan Havvakızı, benimle gidip bir çay içmeye ne dersin?”

“Çok teşekkürler Bay Tumnus” dedi Lucy. “Fakat geri dönmemin gerekip gerekmediğini düşünüyordum.”

“Hemen şuracıkta” dedi faun “ve gürül gürül ateş yanıyor; tost, sardalye ve kek de var.”

“Çok nazıksınız” dedi Lucy. “Ama uzun süre kalamam.”

“Koluma girersen eğer, Havvakızı” dedi Bay Tumnus, “şemsiyeyi ikimizin başı üzerinde tutabilirim. Evet böyle. Haydi gelelim.”

Ve böylece Lucy, sanki birbirlerini eskiden beri tanırlarmış gibi, kendini bu tuhaf yaratıkla ormanda kol kola yürürken buldu.

Çok fazla yol almamışlardı ki zemini düzgün olmayan ve her yerde kayaların, sağda solda küçük tepelerin olduğu bir yere geldiler. Küçük bir koyağın dibinde Bay Tumnus aniden dönerek, sanki çarpacakmış gibi, görülmedik kadar büyük bir kayaya doğru yürüdü. Lucy, son anda bir mağaranın girişine doğru yöneldiklerini anladı, içeriye girer girmez kendini bir ateşin karşısında buldu. Sonra Bay Tumnus eğilerek, zarif bir maşayla ateşten, yanan bir odun parçası aldı ve lambayı yaktı. “Fazla uzun sürmez” dedi ve hemen çaydanlığı ateşe koydu.

NARNIA

GÜNLÜKLERİ

KAPININ ARDINDAKİ DÜNYA

Sonu gelmeyen bir kışın hüküm sürdüğü,
kurtarılmayı bekleyen bir ülke: NARNIA

Dört çocuk, kaldıkları evdeki dolabın içinden Narnia
ülkesine geçiş olduğunu fark eder. Narnia, Beyaz Cadı'nın
esareti altındadır. Tüm umutların tükendiği bir anda
Aslan geri gelir. Ancak büyük bir fedakârlıkta
bulunması gerekmektedir.

NARNIA®

Cover art by David Wiesner © 2007 by C.S. Lewis Pte. Ltd.

Cover © HarperCollins Publishers 2007

www.narnia.com

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6534-44-5

9 786256 534445

